

Francesco Petrarca

Sonet CXXXII

De nu-i iubirea ce eu simt, ce-i oare?
Iar dacă-i ea, mă-ntreb ce e iubirea?
E-un lucru rău? De ce-i râvnesc rănirea?
E-un lucru bun? Atunci de ce mă doare?

Cum plâng când cer plăcerea arzătoare?
De n-o doresc, la ce-ar servi jelirea?
Cum poți atât când nu-ți dau consimțirea,
o, rău plăcut, o, moarte-nvietoare?!
Iar de consimt, eu plâng pe nedreptate.
În barca fără crmă stau cu plânsu-mi;
furtuni pe mare vin să se aștearnă.

Ușor de-nvățături, greu de păcate,
așa încât nu știu ce vreau eu însumi,
mi-i vara frig și ard în plină iarnă.

Traducere de Sebastian Lascăr

Acea privighetoare, ce-n noaptea liniștită

Acea privighetoare, ce-n noaptea liniștită
Își plânge puii, poate, sau de dragul de ei tovarăș,
Văzduhul și câmpia le umple iar și iarăș
Cu melodia-i tristă și-atât de iscusită.

Și parcă noaptea-ntreagă cu mine-odată plânge:
De soarta mea amară mereu mi-aduce-aminte.
Și doar de mine însumi mă plâng. Căci slaba-mi minte
Crezu că Ea e zână și Moartea n-o înfrânge.

Ah, ușor se-nșeală un om încrezător!
Puteam gândi că, iată, limina ochilor
În țărână se preface, deși dumnezeiască?

Azi știu: această soartă sălbatecă mă-nvață
Că nu-i pe lume – pradă jelaniei în viață –
Vreo desfătare dragă pe veci să dăruiască.

Am obosit atâta gândind cum gândul meu...

Am obosit atâta gândind cum gândul meu
Nu obosi să-ți fie doar ție închinat.
Cum singur nu-mi curm traiul acesta blestemat,
Să scap de apăsarea oftatului meu greu?

Cum – lăudându-ți chipul și zâmbetul anume,
Și buclele, și ochii la cari mă tot gândesc –
Nu-mi ostenește graiul, nici vorbe nu-mi lipsesc,
Că pot o zi și-o noapte să te mai strig pe nume?

Cum pașii mei au încă puterea să-nsoțească
Mereu și-oriunde urma și umbra-ți îngerească,
Pierzând zădarnic viața spre-a inimii ruină?

Și dacă stric atâta hârtie și cerneală
Scriind de tine; dacă într-asta-i vreo greșeală,
De vină e Amor, nu arta mea-i de vină!

Traducere de Sebastian Lascăr